

Telewizor Topaz

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1965

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 515 mm, sze.: 715 mm, gł.: 410 mm

Materiał:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i
Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane
obektu: domena publiczna. Opis
kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL
(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -
Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 48/VI/21

SŁOWA KLUCZOWE

dźwięk, elektronika, elektrotechnika, fale
radiowe, komunikacja, nagłośnienie, obraz,
odtworzenie dźwięku, odtwarzanie obrazu,
prąd, PRL, propaganda, sprzęt RTV, telewizja,
telewizor, towar luksusowy

OPIS

Telewizor jest urządzeniem umożliwiającym zdalny odbiór ruchomego obrazu nadawanego przy użyciu fal radiowych. W Polsce produkcję telewizorów rozpoczęto w Warszawskich Zakładach Telewizyjnych (WZT) w roku 1956. Pierwszym odbiornikiem była Wiśła, wytwarzana na licencji radzieckiej. Jej projekt inspirowany jest konstrukcją odbiornika Awangard. Jednym z licznych produktów WZT z lat 60. ubiegłego wieku jest telewizor czarno-biały Topaz. Odbiornik ten, pod względem technicznym, jest modyfikacją odbiornika Agat z 1964 roku. Topaz produkowany był w wersji z kineskopem dwudziestojedno- oraz dwudziestotrzycalowym, w obydwu przypadkach były to konstrukcje z kątem odchylenia sto dziesięć stopni, dające możliwość ustawienia odbiornika na półce lub na regale. W przypadku starszych odbiorników z kineskopami o mniejszych kątach odchylenia, konieczne było stosowanie głębszych obudów telewizorów zdolnych zmieścić dłuższą lampę kineskopową. Polskie telewizory zunifikowane, których przykładem jest Topaz, wytyczyły nowy kierunek rozwoju rodzimego przemysłu telewizyjnego, reprezentowanego przez trzy przedsiębiorstwa działające w ramach Zjednoczenia Unitra: WZT, Zakłady Dora w Dzierżoniowie oraz Gdańskie Zakłady Telewizyjne. Telewizory tych producentów miały budowę wewnętrzną opartą na ujednoliconych pod względem technicznym podzespołach. Prezentowany tutaj telewizor trafił do kolekcji MIM w roku 1999. Ciekawostka: Odbiorniki o przekątnych ekranu dwadzieścia jeden cali i wyższych były uznawane za luksusowe. Obok większych ekranów, występowały w nich udogodnienia techniczne, nieobecne w telewizorach niższego segmentu, takie jak na przykład rozbudowane układy automatyki ograniczające konieczność regulacji ręcznej oraz dodatkowe gniazda między innymi dla zewnętrznego głośnika, słuchawkowe, magnetofonowe czy też do zdalnej regulacji urządzenia. Opracowanie: Piotr Turowski, Piotr Żabicki